

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116010283
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6116010283.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluš a sudcov JUDr. Jána Deáka a JUDr. Ľubomíra Bušika, PhD., na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. augusta 2019, v trestnej veci obžalovaného K. W., stíhaného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), e) Tr. zák. a iné, konajúc o odvolaní obžalovaného K. W. a poškodenej S.. K. I., predtým J., voči rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/27/2016 zo dňa 25.10.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného K. W. a poškodenej S.. K. I. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/27/2016 zo dňa 25.10.2018 bol obžalovaný K. W. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), e) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a), i) Tr. zák. a § 140 písm. a) Tr. zák. za skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, že

mesiacoch júl až august 2006 na nezistenom mieste si X. C. objednal za odmenu 2.000.000,-Sk (66.387,84 eur) získanie dokumentov od S. J., ktoré mali súvisieť s podnikateľskou činnosťou v obchodných spoločnostiach S. J. a X. C., prostredníctvom K. W., ktorý následne v mesiaci august 2006 v D. D. sprostredkoval vykonanie objednávky aj za cenu použitia násilia, resp. hrozby bezprostredného násilia, keď objednávku najskôr ponúkol a neskôr žiadal W. N. o jej urýchlené vykonanie, pričom K. W. od leta 2006 sám a neskôr aj s W. N. monitoroval osoby S. J., K. J. (I.), obhliadal a sledoval rodinné domy a iné nehnuteľnosti, vrátane sídiel obchodných spoločností patriacich rodine S. J., tieto informácie a poznatky poskytol W. N., ktorý potom informoval K. W. o plánovanom dni, čase a spôsobe vykonania objednávky, a následne W. N. v septembri 2006 na vykonanie získania dokumentov zabezpečil vtedy N. N. S. W. a jeho prostredníctvom W. F., kde všetci traja dňa 14.11.2006, maskovaní, ozbrojení s kuklami na hlavách v oblečení s označením „N.“, vstúpili do rodinného domu S. J. v N., časť H. č. XX, okres D., kde spúťali tam prítomné osoby a zmocnili sa dokumentov z trezoru, cestovných pasov, šperkov zo žltého kovu a finančnej hotovosti, ktoré z domu odniesli, pričom K. W. mal za takto vykonané násilné získanie dokumentov, získať z finančnej odmeny podiel 200.000,-Sk (6638,78 eur).

Za toto konanie ho okresný súd odsúdil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodených K.. K. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. č. XX, N. a X. J., nar. XX. XX. XXXX bytom H. č. XX, N. s ich nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote ako osoby na to oprávnené, podali odvolanie jednak obžalovaný K. W., ako aj poškodená S.. K. I..

Obžalovaný K. W. cestou svojho obhajcu v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že nesúhlasí s napadnutým rozsudkom, ako aj s konaním, ktoré mu predchádzalo a preto podáva voči napadnutému rozsudku odvolanie, kde v prvom rade namieta pravdivosť výpovedí svedka W. N.. Tu obhajoba uviedla, že navrhovala vykonanie znaleckého dokazovania, a to pravdovravnosti svedka W. N. znaleckým dokazovaním, o čom v konečnom dôsledku súd aj rozhodol a vyhovel jej návrhu, avšak oni navrhovali, aby svedka skúmala znalecká organizácia, pričom súd až v podstate účelovo, vzhľadom na rozhodnutie NS SR vo veci odsúdeného C. sa rozhodol vykonať znalecké dokazovanie vo vzťahu k svedkovi N., s ktorým však oni nesúhlasia. Zo znaleckého posudku podľa ich názoru je evidentné, že námietky obhajoby voči argumentácii o pravdovravnosti svedka N. boli dôvodné, keďže obraz N. podľa znaleckého posudku vychádzal ako takmer bezúhonný jedinec, ktorý je opäť spôsobilý na prácu v N.. Predmetný posudok je podľa obhajoby značne disproporcionálny a z množstva použitých techník je možné zistiť len minimum. Znalec sa v tomto posudku vôbec nevenoval pôsobeniu N. v N. U., pričom tento ako C. sa takmer dennodenne stretával s psychologickými posudkami svojich páchatel'ov a preto je nepochybné, že vedel, ako má odpovedať na akúkoľvek štandardnú testovaciu situáciu.

Samotný emočný postoj svedka N. k prežitým udalostiam, ako aj vlastnému správaniu je poznačený výrazným emočným oploštením, čo je charakteristické pre disociálnu poruchu osobnosti. V tomto smere obhajoba poukázala aj na výpovede svedka N. v čase, keď bol ešte obžalovaný a vypovedal ako obžalovaný v jeho trestnej veci a tiež poukázala na rôzne pochybnosti ohľadne jednotlivých výpovedí svedka.

V ďalšej časti odvolania potom obhajoba spochybňuje aj výpovede svedkov v danej trestnej veci, kde išlo o výpovede svedkov poškodenej K. I. (predtým J.), jej sestry K. C., jej švagra S. J., svedka S. J. a ďalších. Vo vzťahu k týmto výpovediam považuje obhajoba za dôležité uviesť, že svedkovia boli všetko rodinní príbuzní resp. priatelia poškodeného a títo sa paušálne odvolávajú na poškodeného a ním údajné tvrdenie o tom, že ho niekto sledoval. Podľa názoru obhajoby ide o nepriame svedectvo, ktoré nie je možné ničím overiť. Všetci svedkovia síce dookola opakovali, že chodilo tam T. D., avšak obžalovaný W. nie je a ani nikdy nebol majiteľom takéhoto vozidla. Jeho vozidlo bolo S. a išlo o vozidlo, ktoré bolo nezameniteľné so žiadnym iným vozidlom. Jednotlivé výpovede týchto svedkov podľa obhajoby sa paradoxne s pribúdajúcim časom rozširovali o množstvo ďalších informácií a poznatkov. Je potrebné podľa obhajoby uviesť aj to, že výpovede jednak poškodenej J., teraz I., rovnako aj ostatných svedkov, ktorí boli v prevažnej miere rodinnými príslušníkmi J., boli sprostredkované a menené a upresňované v súvislosti s jednotlivými inými výpoveďami.

V ďalšej časti potom obhajoba poukázala na jednotlivé konkrétne výpovede svedkov a ich rôzne údaje tak, ako to už v záverečnej reči pred vyhlásením rozsudku uvádzal obhajca obžalovaného W..

V konečnom dôsledku potom obhajoba poukázala aj na to, že trestné stíhanie voči obžalovanému W. bolo začaté so značným časovým odstupom od spáchania skutkov, preto má za to, že aj v prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že je obžalovaný vinný z tejto trestnej činnosti, mal tento odstup času zohľadniť a v takom prípade mal ukladať obžalovanému ďaleko miernejší trest, ako mu bol v pôvodnom prvostupňovom konaní uložený.

Z tohto dôvodu preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a v celom rozsahu obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Pokiaľ ide o odvolanie poškodenej S.. K. I., predtým J., z tohto odvolania vyplýva, že poškodená napáda rozsudok okresného súdu práve pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, keď súd rozhodol, že ju s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Podľa názoru poškodenej takéto rozhodnutie nie je správne, pretože ona vydokladovala všetky svoje požiadavky vo vzťahu k obžalovanému, podrobne to uviedol jej právny zástupca v záverečnej reči a preto navrhla, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby odvolací súd zaviazal K. W. zaplatiť jej, ako aj jej dcére škodu z titulu vznikutej nemajetkovej ujmy.

Na podklade podaných odvolaní krajský súd vo veci nariadil termín verejného zasadnutia, na ktoré sa nedostavil obžalovaný K. W., ale cestou svojho obhajcu predložil žiadosť o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, nedostavila sa ani poškodená S.. K. I. a ani jej splnomocnený zástupca,

ktorý sa taktiež písomne ospravedlnil a taktiež uviedol, že súhlasia s vykonaním verejného zasadnutia v ich neprítomnosti.

Krajský prokurátor potom navrhol, aby bolo verejné zasadnutie vykonané v neprítomnosti obžalovaného W. a poškodenej I., s čím krajský súd súhlasil a uznesením rozhodol, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti týchto osôb. V konečnom návrhu potom obhajca obžalovaného uviedol, že v celom rozsahu trvá na podanom odvolaní, celé trestné stíhanie je podľa názoru obhajoby postavené len na výpovedi toho času už odsúdeného N., ktorý podľa ich názoru vypovedal pod vplyvom iných osôb, všetky jeho výpovede, či už v jeho konaní alebo v konaní proti odsúdenému C., ako aj teraz proti obžalovanému W. sú rozdielne, súdy by im nemali veriť a domáha sa preto toho, aby bol jeho klient spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

Krajský prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí naopak na rozdiel od obhajoby uviedol, že okresný súd správne vykonal všetky dôkazy, tieto aj dobre vyhodnotil a preto je správne jeho rozhodnutie, ak za takéhoto stavu uznal obžalovaného vinným a uložil mu aj primeraný nepodmienečný trest, kde zohľadnil aj odstup času. Preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a taktiež navrhol aj odvolanie poškodenej strany ako nedôvodné zamietnuť.

Na podklade podaných odvolaní potom Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie a dospel k záveru, že tak odvolanie obžalovaného K. W., ako aj odvolanie poškodenej S.. K. I. nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na viacerých hlavných pojednávaniach všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby súdu umožnili spravodlivé rozhodnutie v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. a správne tieto dôkazy aj vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali, teda tvrdenia obžalovaného W. a tvrdenia svedkov N., či rodinných príbuzných a priateľov poškodeného J..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je dostatočne zrejmé, ako sa okresný súd s touto obhajobou obžalovaného W. vysporiadal a prečo jej neveril.

Krajský súd v Banskej Bystrici preto nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na viacerých hlavných pojednávaniach a aj podľa názoru súdu, aj podľa názoru odvolacieho súdu je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný K. W. v kritickom období zákonnosti a spôsobom zisteným v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa dopustil zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), e) Tr. zák. a iné.

Správne za týchto okolností potom postupoval okresný súd, ak pri takto uznannej vine obžalovaného mu za tento trestný čin uložil nepodmienečný trest odňatia slobody aj napriek tomu, že od spáchania skutku už uplynula doba viac ako 13 rokov.

Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia, ako aj na právne posúdenie konania obžalovaného sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd nemá o týchto skutočnostiach žiadne pochybnosti a preto si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Na tomto mieste musí krajský súd konštatovať, že dôvody odvolania obžalovaného K. W. sú totožné s obsahom záverečnej reči obhajcu obžalovaného K. W. na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom predtým, ako sa tento súd odobral na záverečnú poradu a taktiež dôvody odvolania poškodenej S.. K. I. neobsahujú žiadne nové okolnosti okrem tých, ktoré uviedol v záverečnej reči pred vyhlásením

napadnutého rozsudku jej splnomocnený zástupca. Preto krajský súd poukazuje na to, že jeho povinnosťou nie je odôvodňovať rozhodnutie tak, aby sa musel zaoberať každým argumentom obhajoby resp. odvolateľa, ale môže sa odvolací súd pri potvrdzovaní prvostupňového rozsudku v princípe obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa, čo vyplýva aj z doterajšej judikatúry, či už Ústavného súdu SR alebo rôznych rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva.

Preto krajský súd len stručne poukazuje v odôvodnení svojho rozhodnutia, že či ide o výpoveď svedka W. N. alebo naň nadväzujúce a v podstate jeho potvrdzujúce tvrdenia, ktoré uvádzali vo veci svedkovia J., J. a ostatní, či už príbuzní alebo priatelia a susedia poškodenej, usvedčujú jednoznačne obžalovaného zo spáchanej trestnej činnosti, len on sám sa vyvíňuje z tejto trestnej činnosti a taktiež tak robí aj odsúdený C., kde ani krajský súd týmito výpoveďami, či už obžalovaného W. alebo odsúdeného C. neuveril, je nepochybné, že práve W., teda nejaká konkrétna osoba musela poukazovať N., kde poškodený býva, ako sa správa, kadiaľ chodí a musel to byť niekto, kto poškodeného poznal, ale poškodený nemal voči nemu podozrenie, aby predpokladal, že to môže byť také stretávanie, aby mu z neho hrozila nejaká hrozba.

Keďže potom krajský súd, tak ako je to vyššie uvedené, neuveril tvrdeniam obžalovaného K. W., musel jeho odvolanie ako nedôvodné zamietnuť postupom podľa § 319 Tr. por., pričom aj vo vzťahu k uloženému trestu musí krajský súd konštatovať, že aj po uplynutí doby takmer 13 rokov je nepodmienečný trest odňatia slobody u obžalovaného ukladaný na mieste práve vzhľadom k tomu, že to bol obžalovaný, ktorý fakticky ukázal páchatelovi trestnej činnosti, kde sa poškodený zdržiava, kde býva a kadiaľ sa pohybuje a bez jeho aktívnej účasti by nebolo došlo k trestnej činnosti spáchanej svedkom N.. Neprichádza do úvahy v takom prípade, aby za takúto závažnú trestnú činnosť ukladal súd obžalovanému, aj napriek tomu, že od spáchania skutku uplynula dlhá doba, iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody.

Pokiaľ ide o odvolanie poškodenej S.. K. I., ani s týmto odvolaním sa krajský súd nemohol stotožniť, je nepochybné, že na trestnej činnosti obžalovaného W. sa podieľali aj iné osoby, takže nie je možné uviesť, aká miera zodpovednosti za túto trestnú činnosť je u ktorej osoby daná, na takéto rozhodovanie by bolo potrebné ďalšie dokazovanie, ktoré by presiahlo rámec tohto trestného konania, navyiac keď v iných konaniach, či už vo veci odsúdeného N. alebo odsúdeného C. sa o náhrade škody vo vzťahu k poškodenej J. tak isto nerozhodovalo.

Z týchto dôvodov preto aj odvolanie poškodenej S.. K. I. krajský súd ako nedôvodné zamietol.

Vzhľadom k tomu preto krajský súd rozhodol vo veci tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.